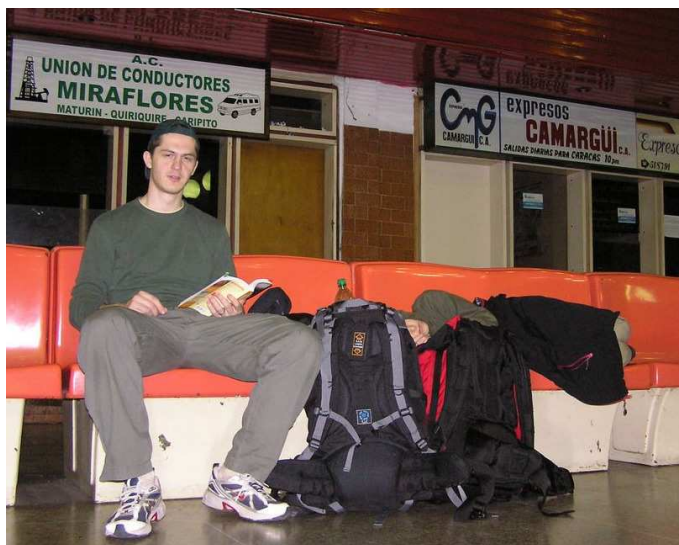

Po prúde rieky Orinoco

Piatok 23.2. 2007 Viedeň - Caracas

So zvyškami nezmrznutého humoru z ľadomorne, zvanej venezuelský autobus, vysvetľujem Slávinovi, že náš karakaský sprievodca celý čas nehrešil. A že „mater of fact“ znamená v skutočnosti, aj keď to pri jeho výslovnosti znelo všelijako a vždy nás myklo, lebo to používal takmer v každej vete. Je skoro ráno (3.00). Skrehnúť sme vystúpili na autobusovej stanici v Maturine. V autobuse bolo celý čas nejakých 11-13 °C, aspoň tak to ukazoval displej nad vodičom. Vďaka Bohu sme mali so sebou hore spacáky. Slávinu mal naštudované, že luxusné busy sú fakt vyklimatizované do posledného centimetra. Keď sme cez prestávku vybehli von sa vystrieť, vyzerali sme medzi lokálnymi asi ako snehuliaci. Tí sú evidentne na teplotné výkyvy zvyknutí, pretože v nich v pohode cestovali v kratásoch a šľapkách.

Druhá vec, ktorú sme sa hneď naučili je, že čas je tu ponímaný trochu inak. Podľa chlapíka, ktorý nám v jednotlivých častiach Venezuely vždy zabezpečil niekoho, kto sa o nás postará, sme mali doraziť až po 10 hodinách a mal nás niekto čakať. Nevie, či to bolo prázdny autobusom, ale cestu sme mali kratšiu o 3 hodiny. Tak sme sa natiahli na tvrdých laviciach a doslova sme za pár minút odkváci. Čo je samozrejme najväčšia turistická chyba.

Pravidlo 1.: Nikdy nezažmúr ani oka. Vďaka časovému posunu sme na ceste už 29 hodín. Ulepení, spotení, ale sme tu. S. už zalomil na lavičke, stále sa mu točí hlava. Je dosť teplo, ale po chorobe netuším, ako sú na tom moje receptory. Možno teraz nadránom aj okolo 20 °C. Cez deň bolo

30 (to bol aj dôvod, prečo všetky moje vajcia, uvarené natvrdo, skončili v smetiaku). Aspoň žemle prežili. Z tých všetkých zmien ani neviem, či sa cítim chorá, vymletá alebo oboje. Uvidíme. Stále kašlem a soplím.

Apropo, ako prebehol let? No, dalo sa predpokladať, že pred ním ani nezažmúrime oko. Zaľahli sme a ja som sa neustále vypytovala, koľko je hodín, či už budeme stávať. Slávo sa obklopil niekoľkými budíkmi, aby sme nezaspali. O 3.45 zazvonil budík a my sme vyskočili s pesničkou „o tapírovi, ktorý chodí vo Venezuele kakať do uška“ (vlastná produkcia mojej kreatívnej polovičky). Na letisko nás hodil kolega a o 7.15 sme sa na seba, zatlačení v sedadlách štartujúceho lietadla, blažene usmievali. Pre moju pokračujúcu chorobu, spôsobenú očkovaním proti všelijakej cudzokrajnej hávedí, mi takmer celý čas pišťalo a praskalo v ušiach. V Paríži to pri prestupe vyzeralo dosť natesno, z čoho bol Slávinu dosť v strese. Ale svojou „hop-hop“ vysielajúcou energiou asi posunul rad na kontrole a my sme spokojne odleteli v poloprázdnom boeingu. Každý sme sa natiahli cez 3 sedadlá a snažili sa dobehnúť krátku noc.

Po prilete sme museli prejsť pasovou kontrolou. O Slovensku tam evidentne ešte nepočuli, a po dlhých minútach to vyzeralo tak, že nás krajina Huga Chaveza pošle späť. Na druhej strane nás už čakal náš „as a mater of fact“ sprievodca a tabuľkou „Slavomir Vincovic“. Bol to taký

milý ťulpas, ako sme ho pomenovali. Ale hlavné je, že nás doviedol do Caracasu cez neskutočne husté dopravné zápchy. V kancelárii sme sa stretli s Benom, podrobne prebrali náš plán cesty a vymenili peniaze neoficiálnym kurzom (1 USD = 3300 Bolivarov). Ten oficiálny je iba 2150 Bolivarov. Mimochodom, sú z nás momentálne milionári. Caracas je džungľa neorganizovanej dopravy a budov nejednotného štýlu s veľa hlukom. Sme radi, že sme preč. Pred nami je vysnívané Orinoco – S. najobľúbenejšia verneovka.

....pokračovanie večer ten istý deň (30 hodinový deň)

delikátne vyzerajúcu bárku a začali 3-dňový výlet k indiánskemu kmeňu Warao. Žijú v chatrčiach z kokosových paliem na rieke. 1 dedina má približne 15 domov. Živia sa pestovaním ovocia, rybolovom a vyrábajú nádherné šperky zo semienok. Bývame priamo u indiánov. Naša spálňa je miestnosť pod palmovou strechou a 2 sieťami na spanie. Myslím, že by som sa mohla živiť ako školiteľka polôh v sieti. Teória je fajn a zatiaľ to je sranda, aká však bude 1. noc, netuším.

Dnes sme s našim sprievodcom Čeom boli pozorovať zvieratá na rieke. Videli sme dokonca ružové riečne delfíny. Skákali iba pre nás! Brázdili sme rozsiahlu deltu a počúvali zvuky zvierat a hmyzu. Okrem toho sme pri prehliadke iného indiánskeho kmeňu, našli domáceho tukana s prstrihnutými krídlami. Vyplašili sme desiatky červených ibisov ukladajúcich sa na spánok na malom ostrovčeku patriacom výhradne im. Pozorovali sme supov a zočili sme i národného vtáka Venezuely. Opice sa pred nami skrývali s korunách mohutných stromov. Ale odšadiaľ sa ozýval ich hukot. Je to zvláštna, ale čas tu plynie naozaj inak. Pomalšie. Indiáni sa nikam neponáhľajú a prítomnosť 2 belochov ich nejako neobmedzuje. Jedinú techniku, ktorú tu vidím, je veža na CD. Z nábytku majú stôl a stoličky, iné nepotrebné. Jeden indián má dokonca záchod na splachovanie. Keď tam však človek ide, je to počuť do všetkých chatrčí, lebo sú husto na sebe. Ale, keď človek musí, tak musí... Ešte nás čaká sprcha. 4 steny a drevená podlaha. Nad hlavou hadica ťahajúca vodu z rieky. Uvidím, či nebudeme ešte špinavší.

Sobota 24.2. 2007 Dnešné menu - červíky

No, noc v sieti na spanie nič moc. Ešte fajn, že som si predtým hodila kinedryl. Okolo polnoci nám nad hlavami začalo niečo hrozne lomoziť. Akoby niekto brúsil píľku o strechu. Ani sme nemali odvahu vytiahnuť z pod sietí ruky a chytiť sa za ne. Slávino nadržanom našiel pod svojou sieťou tak 10-centimetrov dlhého švába. Kámoš nám vyhrával celú noc. Nevie, či sme

Slávo si tancuje v našej spálni do rytmu nejakého venezuelského trháku a pomaly čakáme na večer. Ráno nás krátko po 6.00 prišiel na stanicu vyzdvihnúť chlapík, čo nevedel po anglicky. Iba prišiel a volal nás do auta. Samozrejme, že sme z toho boli patrične vyplašení. Neboli sme si istí, či je to nejaký venezuelský zabijak, ktorý si nás mohol vyhladiť. Chytil náš kufor a hor sa do auta... Nakoniec sa z neho naozaj vykľul náš šofér, ktorý nás a ešte 1 anglický pár hodil do najposlednejšej dedinky pri delte Orinoca. Nalodili sme sa na

boli viac dolámaní alebo vystrašení. V noci sme potrebovali na záchod, ale odvážili sme sa iba po koniec našej „izby“. Čúrali sme takmer nacapení na sebe. Džungľa je v noci jednoducho „hrôzostrašná“, plná neznámych zvukov. Ráno sme sa s chuťou pustili do raňajok. Musím uznať, že Čeo je dobrý kuchár, a aj keď robí jednoduché veci, cítime sa ako v hoteli. Na celý deň spraví vždy nejakú šťavu z čerstvého ovocia. Dnes z marakuje.

Čaká nás džungľa. V jednej z chatrč sme nabrali domorodca s mačetou, ktorý nám robí exkurziu divočinou. Dostali sme gumáky (S. o 2 čísla menšie, plutvy nemali) a šup do blata. Okrem ukrutnej vlhkosti (do 2 minút máme mokrú každú vrstvu), nás prekvapili dotieravé komáre. Indián nám ukazoval rôzne stromy a ich využitie – na lepidlo, farbivo, ako zvukový signál v čase dažďov, kedy to tu tak šušťí, že nie je počuť vlastného hlasu. Vtedy využívajú strom so širokým pňom a palicou oň búchajú. Zemou sa zvuk šíri do vzdialenosti 5 km a dá sa používať ako GPS. Neodolala som a zahrála sa na Tarzana a Jane. Na lianách sa dá skutočne šplhať a hojdať, ako vo filmoch. Po čase sme skončili na indiánskej kokosovej plantáži, kde sme v spadnutej palme našli svoju večeru. Tlusté biele červíky. Indiáni ich jedia priamo zo stromu, my sme radšej

počkali do večere. Veľké hnedé hryzadlá na hlavičkách ma odstrašili. Bála som sa, že mi červík v pude sebazáchovy zahryzne do úst. Plantáž sa takmer v ničom nelíšila od džungle, aspoň na prvý pohľad. Indiánska rodina na nej pestuje všetko možné – kokosové orechy, citróny, banány, sladké zemiaky, maniok, passion fruit, kávu, kakao, kešu oriešky a in neznáme pochúťky. Nechápem, ako sa jedna rodina dokáže postarať o toľko stromov a takú rozlohu. Domáci sú milí, dávajú nám ochutnať takmer zo všetkého. Majú 2 deti okolo 10 rokov, ktoré na plantáži makajú s nimi. Žiadne leňošenie alebo škola. Tvrdá práca.

Po ceste späť začalo poriadne pršať. Premokli sme do nitky, ale nebolo nám zima. Dážď bol prudký, ale teplý. Prestal po hodine. Nelenili sme a vydali sa na kanoe do džungle. Teda, taký bol pôvodný plán. Odviezť sa asi hodinu k úzkemu brodu potoka cez džungľu a prepádlovať na druhú stranu. Negro, Čeov bezzubý pomocník, mal na motorovom člne oboplávať miesto a čakať nás. Začalo to snubne. Slavo pádľuje vpredu, Čao zvalu a ja strážim a určujem smer v strede, vyvažujúc obe strany. Po nejakej pol hodine sme dopádľovali k 1-2 metra úzkemu kanálu hadiacemu sa hustým porastom. Zvieratá nás vítali hlasnými zvukmi zo všetkých

strán. No, asi po 15 minútach sme sa dostali ku miestu, kde bol kanál príliš zanesený bahnom a nedalo sa ďalej prejsť. Keďže je tam všade bahno, aj na pevnine, nedalo sa vystúpiť a kanoe otočiť. Bolo treba cúvať. Okrem toho bola naša super loď deravá, tak som sa zabávala vylietavím vody. Po dlhom cúvaní, nás čakalo pádlovanie okolo ostrova za Negrom. Slávo mal z dobrodružstva neskutočnú zábavu, adrenalín stúpal spolu s vodou v kanoe. Sem-tam sme stretli nejakých indiánov, ktorým sme prišli dobre smiešni a chudák Čeo mal po hodine pádlovania dosť. Keď sme v diaľke zbadali Negra na motorovom člne, nazvali sme ho Pamela Negro Andersson!

Mimochodom, dnes sme zistili, ako sa umývajú indiáni. Oblečení vojdú do vody, umyjú sa mydlom, celé telo aj ti oblečené časti a vyjdú z vody, aby ich slnko osušilo...

Pondelok 26.2.2007 Pod Stolovými horami

Užívame si oddych v 1. kempu pod Roraimou. Cesta z Maturínu po srdečnom rozlúčení sa s Čeom, pokračovala autom do Bolívaru, kde sme nastúpili na najluxusnejší autobus, akým sme kedy išli. 2-poschodový. Sadli sme si hneď do 1. radu na horné poschodie pred obrovské okno, ktorým sme mohli sledovať celú cestu. Bolo to ako 3D kino, niekedy sme zatajovali dych, či nezotneme nejakú haluz stromu. Pripravili sme sa na „ľadomorňu“, no autobus nás príjemne prekvapil. Nebolo menej ako 18-19 °C. Aspoň sme sa vyspali. Jediné neprijemné prekvapenie bolo nočné šacovanie. Policajti zastavili autobus. Najprv prešacovali a okontrolovali totožnosť všetkých pasažierov a potom sme museli vyniesť von batožinu a komplet všetko povykladať. Hľadali drogy, ktoré sa pašujú z Kolumbie. Najtrápnejšie bolo vysypanie sáčku so špinavou bielizňou. V tomto teple také 3-dňové vlhké ponožky neskutočne smrdia. Myslím, že rovnakého názoru boli aj policajti. Páčila sa im aj Slávova dýka. Našťastie mu ju vrátili späť bez problémov.

Ráno sme dorazili do Santa Eleny a podľa mapy z Lonely Planet sme hľadali cestovku Back-Packers. Po hodine behania s ťažkými batohmi po miniatúrnej dedinke sme si zobrali taxíka, aby nás po 2 minútach vyložil na vedľajšej uličke. Zvyšok dňa sme na knihu a jej mapy nadávali.

Pridali sme sa k najbližšej skupinke smerujúcej na 6-dňový výlet na stolovú horu. Je nás tu 11, všetko mladí ľudia z Anglicka, Nemecka, Holandska a 1 Rumun. Aspoň si rozumieme. Je asi 17.00 a pred nejakou hodinkou sme dorazili do 1. kempu. Po

cestě sme stretli turistov vracajúcich sa z výstupu. 2. kemp už nie je, ako nás informovali, zhorel. Horieť začalo včera. Indiáni držiaci sa starých tradícií, vyhánali duchov a zbavovali sa trávy.

Kúsok od kempu, z kopca, môžeme v nie veľkej diaľke vidieť oheň. Dúfam, že sa v noci nedostane k nám. Roraima, najznámejšia prístupná stolová hora, je celý deň zahalená dymom. Pomaly,

pri posledných paprskoch slnečných lúčov, sa pred nami odhaľuje. Hádam ju pokoríme. Kukenan, vedľajšia hora, je neprístupná. Nechodia tam ani domáci, pretože veria, že je sídlom zlých duchov, ktorých netreba hnevať. Zahynulo tam príliš veľa ľudí. Nosiči systematicky skladajú stany. Pri pohľade na ne začínam pochybovať, že sa do nich Slavo napchá. Sme obaja hladní, šliapali sme celý deň. Slavo s ťažkým ruksakom.

Utorok 27.2.2007 Celkom dobrá partia

Zložení pod Roraimov popíjame horúce kakao. Niektorí si pridali i niečo ostrejšie a majú z toho Baylies. Už ledva stoja na nohách. Zajtra nás čaká posledná etapa. Strmé stúpanie s výškovým rozdielom 1 km. Ale vychutnávame si to. Cez deň bolo teplo, potili sme litre vody. Je tu však nádherne. Škoda iba ohňa, ktorý spálil takmer všetko naokolo. Večer bolo ešte vidieť v diaľke ohnivé čiary, ale dnes cesta nie je zahataná a posunuli sme sa znovu bližšie.

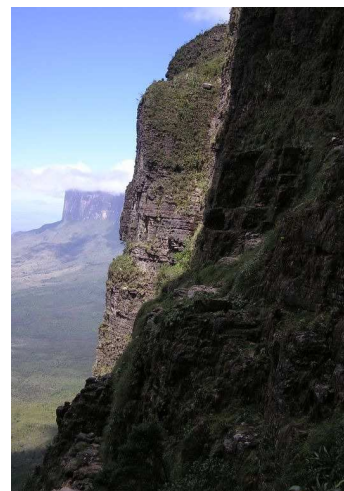
Včera sme mali na večeru ryžu s karí kurčaťom. Je mi ich ľúto. V tom teple musia teperiť všetky stany a pitie a vodu pre nás. Niektorí sú úplne mladí, nemajú ani 18. Väčšinou pochádzajú z Guyany.

Štvrtok 1.3.2007 „Kerá nemá frajira...“

Ešte včera sme dorazili na Roraimu a rozložili tábor pod skalnatým previsom, zvaným El Hotel. Ak človek naberie odvahu a príde až po okraj, ponúkne sa mu nádherný pohľad na krajinu. Počasie sa na tejto historickej ohrade mení z minúty na minútu. Chvíľu svieti slnko a zrazu príde hustá hmla, ktorá nedovolí vidieť na väčšiu vzdialenosť ako na 20-30 metrov.

Roraima je stolová hora, ale jej náhorná plošina nie je rovná ako doska, akoby si človek myslel. Je tu mnoho obrovských kameňov, rôznych útvarov, jaskýň a previsov. Nájdú sa tu druhy rastlín a zvierat, ktoré nikde inde nerastú – endemity. Napríklad čierna žabka – staršia ako dinosaury.

Banda sa dáva dokopy, dosť sa nasmejeme. Teda Slavo sa smeje stále. Dnes sme sa hneď po príchode rozbehli sa okúpať v potoku. Bol ľadový, ale príjemný. Je tak čistý, že z neho aj pijeme, samozrejme v o vyššie položenej časti (lebo 1 Nemec neodolal a dnes sa rozhodol dať si veľkú priamo do potoka. Holanďan ho hneď zvozil. Nemčúr sa ohradil, že aj tak „všetky sračky idú z Nemecka do Holandska“). Nosiči varia dobre.

a hladní. Prvých 5 hodín sme iba bežali, ale naozaj bežali. Tempo bolo vysoké, no zaťala som sa a vydržala. Po nájdení Tripple pointu, kde sme si zaspievali a zatancovali guajanskú pesničku, sme sa dostali k priepasti hlbokaj tak 10 metrov. Bola

do malého jazierka a jašili si ako malé deti. Slavo ich naučil pesničku „Kerá nemá frajíra...“

Nedeľa 4.3.2007 Expedícia Caura

Včera sme sa rozlúčili so Stolovou horou. Do cieľa sme došli ako prví a Slavo predbehol i nosičov, čo išli napred. Samozrejme, že to bolo o stávke. A kedy aj odpadne od únavy, tak sme tam prví. Ostatní dorazili až po hodine. Po ceste do Santa Eleny sme sa zastavili pri jaspisových vodopádoch. Celé koryto a skaly, kadiaľ tečie voda je z červeného jaspisu, pozdĺžne sa odštiepajúceho v pravidelných hranatých tvaroch. Prvá vec, čo sme po 6 dňoch spravili, bolo objednanie si sprchy v hoteli. Aj keď bola studená, padla dobre. Potom sme sa napchali pizzou a vyrazili na autobus do Bolívaru.

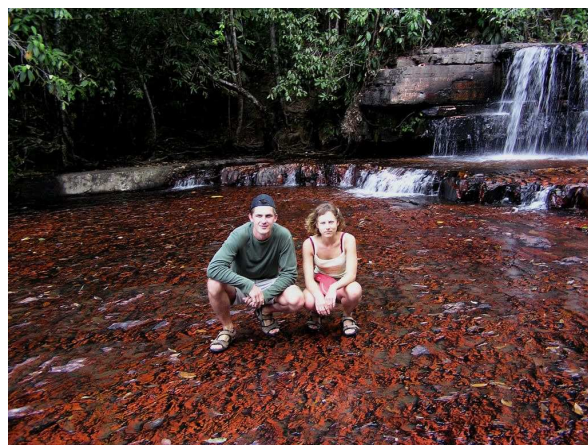
Dnes sme mali na výber: 1. ísť do blízkych jazierok jaccusi a celý deň sa tam máčať, alebo ísť na výlet na tzv. 3-íty bod. Je to miesto, kde sa stretáva hranica medzi Brazíliou, Guyanou a Venezuelou. Samozrejme, že po 3-dňovom výstupe nemal, okrem nás, chuť na výlet nik. Rumun – Bohdan sa pridá. Slávo spravil kombináciu a rozhodol sa, že nielen že spravíme Tripple point, ale ešte aj stihneme prísť na jazierka (spolu 26 km skákania zo skaly na skalu). Tak som odbehla asi najdlhšiu vzdialenosť vo svojom živote. Ešte stále sa mi trasú nohy, bolo to náročné. Vyrazili sme o 9.00 a prišli späť o 16.00.

Úplne vytrasení naplnená vodou, hlbokou do 1 metra. Rozhodli sme sa okúpať.

Cesta dolu viedla zozadu cez tunel v skalách. Ešte nikdy som nebola v tak studenej vode. Odhadovali sme to tak na 8-10° C. Nohy som si necítila ešte 5 minút po vyjdení.

Nasledoval beh späť k jazierkam, kde sme sa vykúpali a vyprali veci. Chalani sa nasáčkovali spolu

Dnes sa začal 5-dňový výlet po rieke Caura. Prehovorili sme Bohdana a Nemku Brigitu, aby sa pridali k nám. Našli sme miestnych, ktorí boli ochotní nás sprevádzať a postarať sa o prespatie a stravu. Výlet sme odštartovali na stanici, kde sme si o 5.30 ráno otvorili sladký zrelý ananás. Cesta z Bolívaru do Los

Trichitos, poslednej zastávke pred obrovskou džungľou tiahnuťou sa do Brazílie a Kolumbie trvala autom dosť dlho. Okolo 16.30 sme sa vylodili na malom ostrovčeku na rieke Caura. Je to podľa Slávových informácií najmenej dotknutá časť Venezuely, kde nechodia takmer žiadni turisti. Je nás celkom 8 (6 turistov a 2 lokálni sprievodcovia). Rieka je v období sucha menej divoká, klesne až o 5 metrov a zo širokého koryta trčia obrovské oblé balvany, ktorým sa treba neustále vyhýbať. Zahliadli sme aj ružové delfíny a pár korytnačiek. No, skutočné dobrodružstvo sa začne až o chvíľku, spíme totižto v džungli, pod palmovým šiatrom v hamakoch. Všade naokolo to začína ožívať večernými zvukmi. Brrr. Hlavné je, že je nám fajn. Slávo si rozumie s Bohdanom a nazval ho „manželka č.2“.

Utorok 6.3. 2007 Klop-klop u tarantuly

Počas prvej noci sme sa vydali za úplnej tmy na tarantule. Ani sme nemuseli ďaleko. Niekoľko sme našli hneď pár metrov od našich sietí. Chlpatú, čiernu a červenými prúžkovými ponožkami. Mala tak 10 cm - len telo. Vytiahli sme ju z nory 2 paličkami, pretože na nás odtiaľ gánila drobnými ostrážitými očami. Po dostatočnom nadchnutí a dokonalom vyplašení akejkoľvek ďalšej osemnohej krásavice, sme tápali s baterkami džungľou. Ale okrem dier v zemi, do ktorých sme neustále padali, sme už nenašli nič zaujímavé a dostatočne veľké. (Na ďalší deň si chcel S. odfoťiť tarantulu cez denné svetlo, tak jej šiel klopať na noru. Pár krát zaklopal, a z nory vyskočila ako stíhačka malá tarantula - dcéra. Takmer mu chňapla ruku. Už radšej neklope.).

Po takmer prebdennej noci, kedy som jasne počula ako sa k našim sietiam medzi stromami niečo veľké približuje, čomu napovedal šuchot a hlasné pukanie vetví, sme toho videli viac. 8 hodín sme šli proti prúdu, do indiánskej dedinky. Sprevádzali nás delfíny a mnoho papagájov. Keď sme pri zapadajúcom slnku zazreli dedinku na žltej pláži, naše ubolené zadky doslova nadskočili od radosti. V dedinke bol vykolikovaný kemp s palmovou strechou na uviazanie spacích sietí. Dokonca sme našli i toalety (1 pre dámy a 2. pre pánov) a sprchy so 4 stenami. Hurá, nik sa na nás nebude dívať. Zakaždým bolo síce treba skontrolovať všetkých

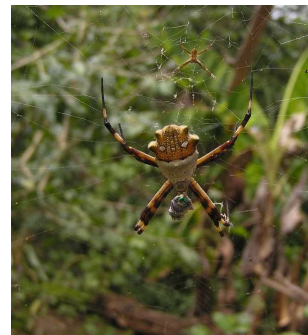
nechcených (hmyz a drobné tvory) a neočakávaných (indiánov, ktorí boli malí a nenápadní) návštevníkov, ale dalo sa. Naše nadšenie vyhaslo hneď po prvej sprche, kedy sme smrdeli ešte horšie ako predtým. To mi tu zatiaľ vadí asi najviac. Človek sa pomaly začne cítiť ako taký chodiaci spotený smrad. Ale to, že som v strede „zeme nikoho“ stovky kilometrov od civilizácie s pár indiánmi, to kompenzuje. Keby sa tu stratíme, nenašiel by nás už asi naozaj nik.

V dedinke si domestikovali kapybaru (najväčší hlodavec planéty), pochútka anakondy. Má tak okolo 25 kg a je vysoká 40 cm. Vyzerá ako veľký bobor. Pri každej príležitosti si ľahne na zem a nechá sa

škrabkať po bruchu. Večer nám ukázala, čo všetko ju tu naučili. Pri večeri si k nám prišli sadnúť vojaci, ktorí strážia džungľu pred pašerákmi kokaínu z Kolumbie. Je ich tu dosť. Všetko mladí chlapci, ktorí si väčšinou krátia deň čistením zbraní, pištolí a kalašnikov. Za jedným z nich cupitala i Kristína, ako ju tu pomenovali. Chvíľu sa motala pri stene a ožierala kúsky šúp z melónu a o chvíľu hor sa pod stôl. Po pár sekundách bolo počuť iba sladké cicavé zvuky. Vymenili sme si so Slávom pohľady a cítila som sa ako sa červenám. Nervózne som si poklopkávala rukami po kolenách, keď som zrazu pocítila, že mi niečo obližuje prsty. Pozrela som pod stôl a to už nadšená Kristína mala v puse celý môj ukazovák a slastne ho sala. Po chvíli prešla k Slávovi. Takto si nás všetkých osala. V každom prípade sme radšej ani nechceli vedieť, čo všetko sa tu kapybare dostane do úst.

Aspoň sme sa zo srdca zasmiali, pretože Slávo je na tomto výlete veľmi nespokojný a nervózny. Dôvod? Bolesť hlavy z antimalarií, čo musíme 1x týždenne brať. A málo jedla. Cíti sa stále hladný. S čím ide ruka v ruku únava a výbušnosť. Je mi ho ľúto a radšej mu dávam aj časť svojich porcií. I teraz čakáme na večeru, o ktorú sme požiadali pred hodinou a pol. Nevadí, už iba 2 dni a čaká nás Los Llanos. Už sme sa dozvedeli od Bohdana, čo tam bol, že sa tam neumiera od hladu.

Dnes sme boli na celodennom výlete. Najprv 3,5 hodiny pešo cez neskutočne hlučnú džungľu, kde mali všetky cikády spoločný koncert a potom pár hodín na pláži pri vodopádoch Para. Boli nádherné, ale nevykompenzovali náš hlad. Párik, čo je na výlete s nami (ona Venezuelčanka, on Francúz) si na jemnom piesku užíval. Bolo nám trápne, keď sme ich nechtiac prekvapili.

Chalani a vlastne ani my dve s Brigittou sme stále neprišli na to, či má Venezuelčanka svoje alebo silikónové prsia. Sú ako 2 veľké nepohyblivé lopty, ktoré v každom čase a podmienkach držia tvar a ani sa nepohnú. Možno to nakoniec nevydržíme a spýtame sa jej to. Už teraz na nás nepriateľsky zazerá, tak to hádam nemôže byť horšie.

Do vody sme sa odvážili iba na kúsok. Strach pred potvorami v hnedej kalnej vode je veľký. Sú tu elektrické ihly, raje. Po dne plávajú ploské ryby, na ktoré neradno stúpiť kvôli jedu v ostňoch a samozrejme rybky, ktoré vlezú do močovej rúry, keď zacítia pach moču vo vode. Presne nasledujú jeho prúd a potom šúp ho tam. Vyberať ich treba operatívne. Preto sa indiáni kúpu oblečení. Keď sme si už hovel v teplej kalnej vode iba kúsok od nás, tak 5 metrov vykukol na nás z vody ružový delfín.

Piatok 9.3.2007 U indiánov

Výlet na Caure sa nakoniec skončil uzmiernením sa Loleka a Boleka (teda Sláva a jeho manželky č. 2). Predposledný deň bola moja polovička nie najmilším spoločníkom a Bohdan sa kvôli niečomu urazil. Čo ma dosť mrzelo. V každom prípade bol posledný deň na Caure tým najzaujímavejším. Podľa dohody s naším mierne odtrhlým vodcom sme sa vybrali o 6.00 ráno navštíviť 2 komunity indiánov (Pemoni a Jagovia, alebo tak nejako sa volali). Napriek dohode vodca ráno „akože o ničom nevedel“, aspoň tak sa tváril. Kvôli čomu sme sa všetci následne pohašterili a vodcu donútili k činu.

Nakoniec však návšteva dopadla nad očakávanie. Videli sme ako si vyrábajú chlieb z juky, ako navštevujú deti miestnu školu a iné zaujímavosti.

2 zo skupinky, dievča a chlapec k nám s dôverou prišli a spýtali sa, či náhodou nemáme lieky od hnačky a proti bolesti. Dievča sa mi zdalo akési pobledlé. Jasné, že sme im dali a ešte sme pridali o prepade, aby si dávali pozor. Pozreli na seba a vyjachtali, že to boli oni. Paf. Nevedela som, kam sa dívať. Dievča bolo z toho tak vystrašené, že odvtedy má hnačky a nespáva.

Rozlúčili sme sa s Bohdanom a Brigittou, ktorí pokračovali iným smerom a vydali sa na 16 hodinovú cestu do Los Llanos. Na našom poslednom výlete sme s 2 Amíkmi a 1 Angličankou. Som rada, že sa nám takáto konštelácia nepodarila skôr, pretože sú ako z porcelánu. Očakávajú horúcu vodu v sprche a služby 5* hotela – uprostred savany. Tak sa so Slávinom tvárim, že sme tu sami.

Podarilo sa nám však vidieť mravenčiara. Skoro ráno sme striehli v ľahu v savane. Obor sa niesol majestátne. Mal tak 1,5 m aj s veľkým chlpatým chvostom. Snažili sme sa dostať čo najbližšie. Veľmi mu to nevadilo. Ani sa mi nechce veriť, že tento obor živiaci sa mravcami má takú silu v rukách, že dokáže udusiť pumu.

Po návrate do Bolívaru sme sa dozvedeli, že skupinu, ktorá išla na výlet deň po nás, prepadli v džungli ozbrojení banditi. 9, prevažne nemeckých turistov, obrali o všetko. Vzali im aj oblečenie a nechali ich v spodnej bielizni, s prepichnutými gumami, 60 km od najbližšej dediny. Hrôza. Hrozili im pri tom zastrelením. Štyroch z nich sme v ten večer stretli na autobusovej stanici. Teda najprv sme nevedeli, že sú to oni. Čakali sme na nočný autobus a v dave si všimli 4 belochoch. Jednoducho svietili. Medzitým sme sa stále bavili o spomínanej udalosti.

Studená sprcha prišla ako to najlepšie osvieženie po horúcom dni v Barinas a savane. Hneď po príchode do dedinky na rieke Apura sme sa šli previesť na loďke a hľadať zvieratá. Opice, delfíny, leguány aj aligátory. Jediné, čo sme zatiaľ nenašli sú anakondy. Pátrali sme po nej hodinu, prekutali všetky brehy a vodné rastliny a nič. Nečudo, ak by ma tiež niekto takto každý večer budil, tiež by som zdrhla.

Nedeľa 11.3.2007 Ako sa vracia do hamaku

netopiere, ktoré celú noc poletovali hore-dolu vydávajúc pri tom piskľavé zvuky. Niekedy im zlyhal radar a podarilo sa im naraziť. Neprijemne pri tom kvíkali.

Už 3. deň striehneme bezvýsledne na anakundu. Sme z toho dosť unavení. Krátame si čas, podobne ako na Orinoku, rybačkou. Na večeru si chytíme pár pyraň. Ich tlamy sú také silné, že prekusnú haluze, čo im dávame na skúšku. Máme i catfish – zatiaľ najchutnejšiu rybu, čo sme kedy jedli. Je bez kostí. Sprievodcovi Camilovi, je čudné, že to tak dlho to trvá 1. krát za 15 rokov, čo nevie nájsť anakundu. To by mi však až tak nevadilo, ako spomienka na poslednú noc. Večer sme pri západe slnka dorazili na breh rieky, ktorú sme celý deň splavovali. Prespali sme u miestnych – rodine s 2 deťmi. Pustatina v savane, šiator z palmových listov a vo vnútri natiahnuté siete pre nás. Spali sme spolu s domácimi, husto vedľa seba. Zvláštne, rodina bola úplne chudobná, ale mali telefón aj TV. Okrem nás sa pod strechou udomácnili

V takýchto podmienkach začali naši spoluturisti popíjať. Mali so sebou niekoľko pív a liter rumu. Už pri večeri im bolo všetko tak smiešne, že sa išli popukať od smiechu. Spolu s vypnutím generátora, o 22.00, sme sa my dvaja uložili do sietí. Skupinka oslavovala ďalej, ale to sme už zaspávali. Zrazu sme sa v noci zobudili na nepríjemný zvuk dávenia. Angličanka sa vyvracala do svojho hamaku. Potom na zem a následne do toho z hamaku spadla. Opitý Amík ju odtrepal do svojho hamaku, ktorý tiež ovracala. Bf. Spala hneď vedľa Sláva, ktorému sa zo smradu tiež zdvíhal žalúdok. Camilovi to bolo celé trápne. Neustále sa ospravedlňoval domácim a čistil všetky zvratky.

Do rána sme už nespali. Ráno prišla kraňajkám celá vysmiata, akoby sa nič nestalo. Ani sa neospravedlnila. Po ceste autom vracala znovu. No, ani to ju neodradilo to hneď založiť čipsami a nejakou sladkou gebuzinou. Los Llanos sme opustili a presunuli sa pod Andy, do krásneho kempu uprostred hôr. Práve ležíme vykúpaní v čistej vode andského potoka na obrovskom balvane. Je tu nádherne. Vyskúšali sme si tubing – spúšťanie sa po divokých pasážach potoka na pneumatikách z kolies. Najprv nás v ľadovej vode zahrieval adrenalin z prekonávania silných vírov, ale pri konci sme už drkotali zubami. Slávinovi dokonca prišlo z toľkých vln až zle od žalúdka. A jedlo je tu fantastické. Mnoho hovädzieho mäsa. Vďaka za to! Zajtra sa náš 5-dňový výlet končí v Meride. Uvidíme ako strávime zvyšok dovolenky. Už sme dosť unavení.

Pondelok 12.3. 2007 Cesta cez horské priesmyky

Ani nevieme, ako sme sa dostali k dobrému ubytovaniu. Prichýlil nás Camilo. Býva neďaleko Meridy, kam sme sa nakoniec rozhodli na 2 dni ísť. Dostať sme sa tam museli cez Andy. Cesta viedla nekonečnými úzkymi zatáčkami nad hlbokými priepast'ami. Najvyšším bodom bol priesmyk vo výške 3600 metrov nad morom. Zajtra vyrážame do andskej dedinky Los Nevados. Chceme tam prespať a z nadmorskej výšky 2800 metrov potom pokračovať a pokoriť 4700 metrov vysoké Pico Especho.

Utorok 13.3. 2007 S mulou ďalej zájdeš

Slávino si zobral tabletku od bolesti a snaží sa vo výške 2800 metrov zaspať. Do Los Nevados sme dorazili takmer po 5-hodinovej ceste miestnym taxíkom, ktorý sme si spolu s 2 Nemcami zaplatili. Džip z nás takmer vytriasol dušu a miestami som mala pocit, že ideme úplne po hrane úzkych pieskových uličiek nad niekoľko kilometrov hlbokými priepast'ami. Hneď po príchode do dedinky sme si našli ubytovanie. Je jednoduché, izba s posteľou, ale stačí. V tejto nadmorskej výške s noci neskutočne studené a dni horúce. Ledva lapáme dych a každý pohyb je pre naše nezvyknuté srdce a pľúca doslova maratón. A ako bolí hlava.... Zajtra sa pokúsime o výstup. Pridali sa k nám tí 2 Nemci, čo si objednali i mulu, pre prípad, že by nevládali.

Túra bola náročná. Vyštartovali sme až niečo po 7.00, pretože naša domáca nám nepripravila na čas raňajky. Keby sme vedeli, aké budú odporné, ani by sme nečakali. Nemci, v očakávaní príchodu ich zaplatteného vodcu s mulou, boli dosť sklamaní, keď im ten iba povedal: „Chod'te, ja vás potom dobehnem. Treba ísť stále po označenom chodníku.“

S každým kilometrom sme fučali viac a viac. Vodcu sme zazreli po 2 hodinách, keď okolo nás prefrčal sediac a usmievajúc sa na mule.

Povedal:
„Tam vás počkám.“

A už sme ho stretli až v cieľi. Nemci nadávali celú cestu. Mula im síce niesla batohy, ale spolu s batohmi im odniesla aj proviant. Zhodli sme sa, že sú homosexuáli. Párik.

Cesta bola kamenistá, niektoré pasáže naozaj náročné. Niekedy sme museli oddychovať každých 20 metrov. Nemci boli zúfalí,

v 2. polovici mi ich už aj bolo ľúto. Vodca s ich jedlom a pitím a batohmi bol v nedohľadne. Tak sme sa s nimi o všetko delili. V poslednom úseku sme im dali naše bundy, predsa sme na tom s kondičkou asi lepšie a zvládneme to. Pravdu povediac, v takomto stave som neverila, že sa im podarí prelomiť bod 4200 metrov, lebo sa už iba plazili a viac oddychovali, ako kráčali. Ale zvládli to.

Štvrtok 15.3. 2007 Odporné pláže

Na Téléférico – najdlhšiu a najvyššie položenú lanovku na svete sme dorazili o 12.35 a posledná lanovka dolu do Meridy išla o 13.00. Takže sme už nemali čas, aby sme vyšli na vrchol Pica. Cesta dolu trvala hodinu a prešli sme takmer 2500 metrový výškový rozdiel. Hlavu som mala ako balón. Dolu nás čakal Camilo, aby nám poukazoval mesto a hodil na autobus. Chceli sme ísť na zmrzlinu, o ktorej sa písalo v Lonely Planet. Mali ponúkať až 750 druhov. Žiaľ, práve v strede býva zatvorená. Tak sme skončili na pizze. Čašník v reštaurácii bol z Caracasu a podrobne nám popísal, ako sa dostaneme na pekné pláže pri letisku. Na jeho odporúčanie sme sa rozhodli stráviť posledné dni v Macuto (asi 10 km od letiska).

Ako sme sa tam dostali? Nočným autobusom sme spravili štreku Merida – Caracas. Na hlavnej stanici v Caracas sme si našli metro. Podľa plánu sme 1x prestúpili na Gato Negro. Všade po ceste nás prenasledovali taxikári, ale tým sme sa pre zlú reputáciu radšej vyhýbali. Gato Negro bola dosť rušná ulica hemžiaca sa pouličnými predajcami a kopou miestnych autobusov. Rýchlo sme našli ten, čo šiel so Macata. Vzdialenosť 40 km sme šli neskutočne dlho, takmer 2 hodiny. Všade sama špička, išli sme slimačím tempom.

V Macate sme vyhupli z autobusu (kde sme boli hlavná atrakcia). Našli sme si 1. hotel, ktorého cena nebola prehnaná – Mar Azul. Macato je malé špinavé mesto

s nechutnou plážou. Ani sme nemali chuť vliezť do vody. Na pobreží je mnoho odpadkov, výkalov, holubov a psov. Navyše smrdí. Slávino bol úplne znechutený. Na pláž už nechce. A že najkrajšie pláže.....

Okrem toho sa aj na mne začínajú odzrkadľovať antimalariká. Dokonca som mala aj halucinácie. Behom noci som mala v posteli, pod paplónom, na vankúši, jednoducho všade, pavúky. Veľké, s dlhými nohami. Liezli po mne. Išli mi do uší, úst, pokúšali sa vliezť do nosa. Slavo sa najprv smial, ale potom celú noc nespál a dával na mňa pozor. Neustále som sa ošívala a kontrolovala, či z pod paplónu už odišli. A potvory, boli tam, až kým som nezaspala nepokojným spánkom. Ráno som mu živo opisovala, čo sa mi snívало. Povedal, že sa mi to nesnívalo, ale celú noc som ich naháňala po posteli a vykrikovala snažiac sa ho presvedčiť, že nás napadli pavúky a nech ich chytro so mnou zabíja. Vyprášila som ich....

Nevadí, o 2 dni letíme spať. A celý čas bolo jedno veľké dobrodružstvo. Ďakujem za všetko, čo som videla a zažila. Ďakujem.